

Capitularea Eu-lui

Written by Joe Crews

Ai dori sa privesti în inima ta, chiar acum, si sa raspunzi la o întrebare foarte importanta, care ti se adreseaza în mod personal? Consideri ca esti mai puternic ca oricând în lucrurile lui Dumnezeu? Sper sa fie asa, deoarece aceasta este starea în care ar trebui sa te afli. Fiecare zi cu Isus trebuie sa fie mai placuta decât ziua trecuta. Fiecare clipa trebuie sa ne gaseasca într-o continua înaintare în experienta noastra, cu o credinta mai profunda si mai placuta decât credinta pe care am avut-o cu un moment înainte.

Cu toate acestea, sper ca nimeni nu a ajuns la multumire de sine, crezând ca Dumnezeu si-a încheiat lucrarea de crestere si sfintire în viata lui. Chiar în acest moment, El doreste sa ne conduca spre noi profunzimi ale predarii si consacrării noastre. Înca mai sunt biruinte de câstigat; înca mai sunt pacate de parasit si înca exista tinte spre care suntem atrasi si care trebuie sa fie atinse prin Duhul Sfânt. Iar aceasta lucrare trebuie sa aiba loc chiar acum. Îngaduiti-mi sa va pun o întrebare. Oare Dumnezeu a vorbit serios când a rostit fagaduintele uluitoare din Romani sase? Nu exista nici un alt capitol în Biblie care sa ofere cu atâta generozitate asigurarea biruintei în lupta crestina. Gânditi-va la câteva dintre acele expresii neobisnuite:

"Sa pacatuim mereu? ... Nicidecum!" Versetele 1,2 "Noi, care am murit fata de pacat". Versetul 2. "Ca sa nu mai fim robi ai pacatului". Versetul 6. "Izbavit de pacat". Versetul 7.

"Morti fata de pacat". Versetul 11.

"Pacatul sa nu mai domneasca". Versetul 12 "Ati fost izbaviti de pacat". Versetul 18.

Nimic nu pare sa fie ambiguu în aceste texte. Dar exista cumva vreun secret ascuns, sau vreo aluzie discreta care sa ne sugereze ca anumite aspectele ale acestor fagaduinte nu se aplica în mod literal? Suntem înclinati sa credem astfel, deoarece la fiecare rând si verset întâlnim un element de certitudine aproape fanatica.

Unii sunt înspaimântati de cartea Romanilor, pur si simplu pentru ca descrie lucrarea desavârsita pe care Dumnezeu doreste sa o realizeze în sfintirea si curatirea noastra de pacat. Multi se tem de cuvântul "desavârsire". Ei se tem ca Dumnezeu le va cere sa faca lucruri pe care nu sunt dispusi sa le faca.

Înainte de a înainta, haideti sa clarificam aceasta problema odata pentru totdeauna. Dumnezeu nu va face niciodata ceva cu care noi sa nu fim de acord si pe care sa nu-l dorim în viata noastra spirituala. El nu forteaza niciodata vointa si nici nu ne obliga la vreo actiune careia noi sa nu-i fi acordat consimtamântul nostru. Prin urmare, putem sa ne eliberam definitiv mintile de orice teama ca am fi obligati sa luam decizii care sa ne prejudicieze libertatea si suveranitatea asupra propriilor vietii.

Dar acum ajungem fata în fata cu radacinile fundamentale ale slabiciunii ce a condus milioane de oameni la descurajare si înfrângere. Pur si simplu, ei nu s-au decis sa renunte la placerea oferita de pacatele lor. Exista o anumita satisfactie superficiala, placeri trecatoare ale pacatului, care stârnesc emotii si cauta sa înrobeasca mintea prin intermediul simturilor trupului. Cu privire la fiecare dintre acestea este necesara decizia vointei de a curma "placerile de o clipa" ale trupului. Pâna când aceasta alegere nu este facuta si pusa în aplicare, nu poate exista nici o biruinta reala asupra pacatului din viata.

Îngaduiti-mi sa va întreb chiar acum, daca v-ati hotarât sa va debarasati de poftele voastre dragi. Sunteti pregatiti sa acceptati toate rezultatele unei predari depline lui Hristos? Sa dati mortii toate relele trupesti? Sunt convins ca exista numai doua cauze posibile pentru care cineva se retrage si esueaza în câstigarea biruintei asupra pacatului. Fie nu este dispus sa renunte la satisfactia oferita de pacat, fie nu crede ca Dumnezeu îi va oferi eliberarea. A fi dispus sa renunti la pacat este, desigur, problema noastra, dar realizarea biruintei este în exclusivitate partea lui Dumnezeu. Noi trebuie sa dorim, dar nu vom fi niciodata în stare sa biruim. Sa analizam aceste doua mari obstacole mintale care au lipsit atât de multi din poporul lui Dumnezeu de biruinta pe care ar fi putut sa o aiba.

Eul - Marele Vrajmas

Cred ca, probabil, cei mai multi dintre noi au descoperit ca cel mai mare vrajmas cu care ne confruntam este eul. Odata ce am învins vechiul om firesc, care cauta sa ne guverneze, toate celelalte victorii vor veni de la sine.

Dumnezeu a daruit fiecaruia dintre noi o arma personala puternica în combaterea propriei firi. Singura arma pe care o posedam si care se afla la dispozitia noastra este vointa si absolut totul depinde de folosirea corecta a acestei resurse. Cel mai mare pacat în ochii lui Dumnezeu, factorul decisiv care va face ca un suflet sa fie în cele din urma pierdut, este acela de a spune în mod deliberat "nu" vointei lui Dumnezeu. Noi devenim ceea ce alegem sa fim. Noi nu suntem ceea ce simtim sau ceea ce am dori sa facem sau sa spunem într-un moment de impulsivitate al vietii. Noi suntem ceea ce alegem sa fim. Nu ne putem controla întotdeauna emotiile, dar ne putem determina vointa.

Sentimentele nu au nimic de a face cu adevarul lui Dumnezeu. Nu simtamintele sau emotiile noastre sunt cele care te fac sa fi un copil al lui Dumnezeu, ci înfaptuirea voii lui Dumnezeu. Poate ca ati avut vreodata dureri de cap sau de încheieturi când v-ati trezit dimineata, dar a schimbat aceasta faptul ca Dumnezeu va iubeste? A schimbat cu ceva adevarul ca ziua a saptea este Sabatul? Indiferent daca va simtiti bine sau rau, adevarul ramâne acelasi.

Unii oameni se pot simti minunati în timpul unei campanii de evanghelizare sau al unui program special de reînviore spirituala de la sfârșitul saptamânii, dar când adunarile s-au încheiat, credinta lor cade la pamânt. Este ca o minge cu elastic, legata de emotiile produse de circumstante.

Trebuie sa recunoastem faptul ca, la un moment dat, vointa noastra si vointa lui Dumnezeu trebuie sa ajunga într-o confruntare violenta. Fie Îl lasam pe Dumnezeu sa-si împlineasca vointa,

fie alegem propriile noastre cai. Ceea ce se întâmpla de obicei este ca majoritatea oamenilor nu sunt dispuși să recunoască adevărata cauză ce se ascunde dincolo de acest conflict teribil. Ei nu înțeleg că lupta are de a face în primul rând cu propria fire.

În lucrarea de evanghelizare am auzit sute de "motive" pentru a nu-L urma pe Hristos până la capăt. Unii mi-au spus că este vorba de munca în Sabat, alții că au îndoieli cu privire la Biblie, sau că nu pot înfrunța opoziția familiei. Dar nici una dintre aceste afirmații nu constituie adevăratele motive. Ele se afla dincolo de cuvintele pe care le rostesc oamenii. Dincolo de lipsa lor de decizie există o problemă de natură fundamentală. Ei vorbesc despre ramuri și frunze, în timp ce adevărata problemă se afla la rădăcina. Adevărul este că Dumnezeu dorește un lucru la care eul nu vrea să renunțe. Este un lucru pe care ei îl iubesc mai mult decât pe Dumnezeu.

V-ați întrebat vreodată de ce a rostit Domnul Isus acea declarație ciudată din Matei 16:24, "Dacă vrei să scapi de viza după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze". De ce nu a încheiat Domnul propoziția enunțând lucrul care trebuie să se lepede de sine? "Sa se lepede de sine" - ce să se lepede? Drogurile, alcoolul, tutunul, calcarea Sabatului? Nu. Să se lepede de sine, și atât. Domnul Isus știa că, dincolo de lupta crâncenă împotriva adevărului, se afla eul. Odată obținută biruința asupra acestuia, toate celelalte victorii vor fi câștigate. Motivul pentru care există atât de mulți oameni se afla departe de voința lui Dumnezeu și de biserică este acela că nu sunt dispuși să renunțe la lucruri pe care le iubesc mai mult decât pe Dumnezeu. În același timp, în biserică sunt alte mii de credincioși care se pot de nefericiti, deoarece există ceva în viața lor care luptă de ani de zile împotriva voinței lui Dumnezeu. Ceea ce mă străduiesc să spun este că: pentru a fi un adevărat creștin mai presus de toate este necesară predarea.

Va amintiți timpul în care dorința voastră și voința lui Dumnezeu au ajuns într-un conflict încrâncenat? A fost o luptă titanică. Vechea natură firească se înversuna și se împotriva fiecărui impuls spre îndepărtarea de răzvrătire și păcat. Ați luptat cu profunde hotărâre, agonizând împotriva puterilor firii, dar fără nici un rezultat. Apoi, în cele din urmă, voința voastră încapătânata a cedat și lupta a luat sfârșit. Pacea s-a revarsat în inimă, iar victoria plină de glorie a fost realizată imediat.

Ce anume a schimbat întreaga situație? Ați reușit până la urmă să-l învingeți pe Diavol? Categorie nu. Batalia s-a dat cu eul, și când ați început să doriți victoria asupra vrăjmasului numit fire, Dumnezeu v-a oferit-o. "Multumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne da biruința prin Domnul nostru Isus Hristos". 1 Corinteni 15:57.

Poate să pară ciudat, dar este adevărat că: înainte de a avea, trebuie să renunți; înainte de a fi plin, trebuie să fi gol; înainte de a trăi, trebuie să mori; și înainte de a câștiga biruința, trebuie să capitulezi.

Nu cred că există cineva care să se fi simțit vreodată atât de învins, de deprimat și de tradat, precum au fost cei unsprezece ucenici în acea noapte de vineri, cu aproape două mii de ani în urmă. Domnul Isus le promisese lumea. Ei așteptau să ocupe tronul și să conducă imperii. Viața avea să fie minunată pentru ei. Se simteau importanți. Apoi, deodată, Isus a fost arestat, torturat și crucificat. Lumea se sfârșise pentru ei. Nimic nu ne-ar putea lovi atât de cumplit, precum i-a lovit pe ei crucea. Nici măcar bolile ascunse, falimentul financiar, tradarea prietenilor, moartea

cuiva drag sau nedreptatile vietii. Dar a fost aceea o înfrângere? Dimpotriva, a fost cel mai glorios moment al victoriei pe care a cunoscut-o vreodata aceasta lume.

Este straduinta secretul biruintei?

Dar, acum sa revenim la problema ridicata de pacatele noastre. Trebuie sa recunoastem ca luptam împotriva unui vrajmas mai puternic decât noi. În slabiciunea firii, ne dam seama ca mintea si trupul nostru sunt înlantuite de puterea superioara a vrajmasului. Ne hotarâm sa luptam pentru a ne elibera de sclavie, dar cu cât ne straduim mai mult, cu atât ne adâncim în noroi. În cele din urma, când suntem complet epuizati de efort, un prieten bine intentionat se apropie de noi si ne spune "Stiu care este problema ta. Trebuie sa te straduiesti mai mult". Ascultati, daca acesta este singurul raspuns la problema pacatului, ar trebui sa încetam sa trimitem misionari în India. Niciodata nu am cunoscut pe cineva care sa se straduiasca pentru mântuire mai mult decât un hindus. Am vazut penitenti nenorociti care se aruncau în praful fierbinte la fiecare kilometru, calatorind în pelerinaj spre întruniri tinute pe malurile unui fluviu sfânt. Acolo aveau sa se scufunde în apa murdara, sa priveasca spre soarele arzator, si sa se roage - repetând apoi procesul din nou si din nou.

Oameni de afaceri milionari ar fi gata sa renunte la toate bogatiile lor, sa ia în mâini un bol de cersit si sa-si petreaca tot restul vietii mâncând firimituri primite de pomana - toate acestea în efortul de a-si câstiga mântuirea. Nu am vazut niciodata un crestin care sa se straduiasca atât de mult pentru a fi salvat, asa cum o fac hindusii. Cu toate acestea, nu am întâlnit niciodata, nici macar un singur hindus care sa fi descoperit siguranta sau pacea mintii - nici macar în rândul fratietatii Brahmane din cea mai înalta casta.

Stiti de ce "straduinta" nu va sfarâma lantul pacatului? Pentru ca tendintele pacatoase sunt profund înradacinate în natura fiecarui copil nascut în lume. Venim pe lume cu o slabiciune mostenita, care ne predispune la neascultare. Nici macar o singura fiinta umana, cu exceptia lui Isus, nu s-a nascut cu o natura convertita si sfintita. "Caci toti au pacatuit si sunt lipsiti de slava lui Dumnezeu". Romani 3:23.

Nu avem nevoie de instruire în domeniul teologiei pentru a înțelege problema naturii noastre cazute. Fiecare dintre noi s-a luptat cu amintirea esecurilor si a compromisurilor lui. Ne-am straduit cu disperare sa stergem scenele necredintei din mintea noastra, dar fiecare dintre aceste eforturi s-a încheiat cu o înfrângere categorica.

Am auzit despre un sfânt din India care calatorea din sat în sat pretinzând ca are o putere creatoare deosebita. Ca rezultat al peregrinajului sau prin Himalaya, acest sadhu sustinea ca detine secretul facerii aurului. El umplea o caldare cu apa si apoi amesteca energic în ea, în timp ce-si incanta formulele magice. Dar, în timpul procesului de agitare a apei, lasa sa se strecoare discret în vas câteva bucatele de aur, fara a fi sesizat.

Odata, seful unui sat a dorit sa cumpere secretul facerii aurului, iar sfântul a fost de acord sa i-l vânda pentru suma de 500 de rupii. Dupa ce i-a explicat cum sa amestece apa si sa cum sa se roage, preotul si-a luat rupiile si s-a pregatit de plecare. Dar, în ultima clipa, s-a întors si i-a optit

un ultim avertisment, "Niciodata când amesteci apa si rostesti incantatiile, sa nu te gândești la maimuta cu fata rosie, pentru ca nu va mai apare nici o urma de aur!"

Va dati seama ca seful n-a mai reusit sa aplice niciodata formula, deoarece, de fiecare data când amesteca apa, în mintea lui dansa maimuta cu fata rosie, râzând.

Noi nu avem absolut nici o abilitate naturala prin care sa ne pastram gândurile si imaginatia sub control, pentru simplul motiv ca acestea provin din însasi natura noastra pacatoasa. Noi nu ne putem controla însusirile josnice ale fiintei si nu le putem aduce sub controlul Duhului Sfânt, decât daca mintea noastra este regenerata printr-un proces de convertire. Numai în acest fel pot fi sfintite adevaratele motivatii ale inimii si pot fi aduse în armonie cu Domnul Hristos. Fara harul transformator al nasterii din nou este cu neputinta, "fiindca umblarea dupa lucrurile firii pamântesti este vrajmasie împotriva lui Dumnezeu, caci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, si nici nu poate sa se supuna". Romani 8:7.

Am studiat timp de trei ani limba indiana sub îndrumarea unui preot hindus care venea în fiecare zi la mine acasa cu bicicleta. Aceasta mi-a oferit ocazia sa-i pun întrebări cu privire la diferitele practici ale închinării hinduse. Dupa ce au trecut câteva luni, s-a legat între noi o mica prietenie, ca între elev si instructor, si am îndraznit sa-l întreb despre un aspect mai ciudat din religia sa straveche. "De ce", l-am întrebat, "în cele mai multe temple exista gravuri obscene chiar pe portalul de la intrarea edificiului?"

Preotul parea de-a dreptul socat de întrebarea mea si a negat vehement ca ar exista asemenea gravuri. La încheierea orei, l-am invitat la o plimbare pe o strada din apropiere, unde tocmai se construia un nou templu. Am privit constructorii gravând obscenitatile chiar pe portalul de la intrare, iar profesorul nu a mai putut nega nimic. Dar profesorul s-a aratat iarasi surprins si a declarat categoric ca nu mai vazuse niciodata asa ceva. Urma sa descopere explicatia si sa mi-o împartaseasca data viitoare.

În dupa-amiaza urmatoare, pe când urca pe bicicleta, pregatindu-se sa plece, l-am întrebat din nou despre gravuri. "O, da", a spus el, "am descoperit de ce le pun deasupra intrării în temple. Vedeti, când oamenii merg sa se închine zeilor, nu trebuie sa se gândeasca la acele lucruri rele, asa ca asezam acele gravuri la intrare, ca sa le aducem aminte sa nu se gândeasca la ele în timp ce se închina înauntru".

Am râs în sinea mea de explicatia lui nostima si mi-am dat seama ca nici unul dintre noi nu are nevoie sa i se aminteasca de pericolul infiltrării acelor gânduri. Fara puterea lui Dumnezeu, ele vor fi întotdeauna cu noi. Ceea ce ne trebuie este harul divin, care sa le supuna si sa le biruiasca. Mintea înnoita constituie raspunsul, atât pentru ispitele interioare, cât si pentru cele exterioare, care ne conduc la faradelege.

Puterea conducătoare a Duhului dinauntru

Ati observat, totusi, ca întotdeauna este mai usor sa tratezi actiunile exterioare, decât dispozitiile sufletului? Oamenii bine educati își pot impune sa actioneze corect în exterior, chiar daca dorintele interioare sunt în razboi cu comportamentul. Biblia ne învata ca acest conflict dintre

ceea ce gândim și ceea ce facem trebuie să înceteze. Un adevărat creștin va fi același în minte și trup.

Totți am observat șoferi care încetinesc până la cincizeci de kilometri pe ora în preajma școlilor. Ei par să respecte cu atâtă docilitate legile circulației când trec prin fața politistului care supraveghează traficul. Totuși, în sufletul lor, acești șoferi sunt de obicei revoltați și plini de furie, gândindu-se că nu ajung la timp la o întrunire. Dincolo de acea batalie furioasă este eul și voința încapatată care pur și simplu refuză să cedeze în fața ideii de a se supune și de a asculta. Iată unde se regăsește nevoia disperată a celor care pretind că fac parte din familia lui Dumnezeu. Majoritatea celor care detin o minimă stăpânire de sine, își pot impune să se conformeze față de reguli (în special atunci când se gândește că cineva o supraveghează), dar aproape nimeni nu-și poate impune să-i plăcă lucrul acesta. Putem să ne străduim până la ultima suflare și nu vom reuși niciodată să schimbăm prin forța deciziei vreuna dintre dispozițiile noastre sufletesti neconvertite. O asemenea schimbare necesită o atitudine nouă și un nou mod de a gândi.

Multi sunt convinși de faptul că sunt creștini, numai pentru că acționează într-o anumită manieră și se conformează unor reguli și principii biblice. Cu alte cuvinte, modul lor de viață și comportamentul lor îi atestă că nefiind din această lume. Dar oare reușesc? Recunoaștem întotdeauna un adevărat copil al lui Dumnezeu după comportamentul său? Probabil că putem reuși pentru un timp, iar cei care știu să se prefacă sunt capabili să ne înșele pe cei mai mulți dintre noi pentru o perioadă destul de lungă. Este posibil că natura care se ascunde dincolo de faptele bune începe să apară la un moment dat și întreaga sarada este văzută așa cum este în realitate.

Isaia scria: "De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării". Isaia 1:19. Unii ascultă fără să voiască, iar roadele se dovedesc curând a fi artificiale. Ce ne învață aceasta? În considerarea celor care pazesc cu atenție legea lui Dumnezeu se pot face două greșeli. Putem presupune, în mod greșit, că sunt legalisti, deoarece privesc cu atât gravitate cele mai mici acte de neascultare, sau putem presupune, în mod greșit, că ei sunt adevărați creștini, doar pentru faptul că manifestă zel față de conformarea cu legea.

Judecarea acțiunilor exterioare

Nimeni nu poate cunoaște motivele altuia. Prin urmare, a deprecia valoarea atenției aparente pe care o manifestă semenul credincios față de pazirea poruncilor, constituie o atitudine critică periculoasă. Dacă faptele lui sunt cu adevărat întemeiate pe principiul meritelor și al mântuirii prin propriile eforturi, aceasta se va vedea destul de curând. Dar dacă acesta este motivat de o iubire curată în relația cu Domnul Hristos, care îl determină să fie meticolos în ascultare, atunci, în locul criticilor, merita toată aprecierea.

Deci, trebuie să recunoaștem că a te baza pe eforturi grele și pe lupte tot mai staruitoare pentru câștigarea biruinței asupra pacatului constituie o eroare fatală. Secretul este încrederea și nu străduința, iar timpul nu va face altceva decât să transforme un tânăr păcătos într-un păcătos bătrân. În cele din urmă, trebuie să admitem că nu suntem la fel de puternici ca vrajmasul nostru,

si, în timp ce renuntam la dependenta noastra de puterea si efortul omenesc, Dumnezeu ne ofera darul glorios al victoriei.

Isus a spus: "Despartiti de Mine, nu puteti face nimic". Ioan 15:5. Aceasta este un adevar coplesitor, dar trebuie sa trecem dincolo de aspectul negativ al declaratiei si sa experimentam realitatea pozitiva din Filipeni 4:13, "Pot totul prin Hristos care ma întareste". Deosebirea dintre "nimic" si "totul" este Hristos.

Aceasta nu înseamna ca noi ne asezam relaxati pe spate, în timp ce Dumnezeu își asuma toate responsabilitatile pentru eliberarea noastra. Exista un echilibru între posibilitatea si responsabilitatea biruintei pacatului. Una îi apartine lui Dumnezeu, iar cealalta noua.

Posibilitatea depinde de Dumnezeu, dar responsabilitatea este a noastra. Si în timp ce începem sa actionam împotriva pacatului din viata noastra, Dumnezeu ne asigura puterea de a realiza despartirea de pacat.

Cât de departe putem înainta în prin metoda credintei care revendica biruinta? Ioan declara ca "ceea ce câstiga biruinta asupra lumii, este credinta noastra". 1 Ioan 4:4. Când se preda acelei puteri mai înalte, care vine din cer, sufletul este în stare sa aduca fiecare gând în supunere fata de Hristos.

Probabil ca acest gând poate fi înteles mai bine printr-o ilustratie. Sa presupunem ca un fermier se plimba pe alea din gradina si, privind la pamântul de sub picioare, se întreaba cu glas tare daca este posibil ca minerale din tarâna sa se transforme vreodata în vegetale. Raspunsul logic îi rasuna îndata în minte. "Sigur ca nu. Exista doar trei categorii: vegetale, minerale si animale; iar acestea ramân definitiv distincte si separate".

Curând dupa aceea, fermierul întinde niste sfori de-a lungul cararii, si planteaza cu grija seminte de varza, în conformitate cu instructiunile de pe pachet. Apoi, ploaia blânda cade usor si înmoaie pamântul, iar razele calde ale soarelui încep sa-si faca efectul magic asupra minusculelor seminte. Acestea germineaza si cresc, si sub influentele binefacatoare din exterior, radacinile încep sa extraga elementele minerale si sa le transforme în frunze de varza. Printr-un proces misterios, înca neînteles pe deplin de catre savanti, fierul, fosforul si magneziul sunt incorporate în planta si transformate în foile de varza. Mineralul a devenit vegetal.

Mai târziu, în timp ce fermierul se afla în gradina, admirând rândurile încarcate de capatânile rotunde de varza, îi vine în minte o alta întrebare: Ar putea vreodata aceste vegetale sa devina animale? Iar raspunsul logicii sale omenesti este clar, "Nicidecum. Vegetalele sunt vegetale, iar animalele sunt animale. Acestea sunt doua categorii separate si distincte".

Dar, câteva zile dupa aceea, din neatentie, fermierul lasa deschisa poarta spre pasunea de primprejur si vacile se ratacesc în gradina. În timp ce mânâncă verzele succulente si proaspete, în trupul lor se întâmpla ceva cu adevarat remarcabil. Frunzele vegetale sunt asimilate în organele digestive si printr-un proces foarte scurt, vegetalul a devenit literalmente animal. Ce miracol! Dar acest miracol nu s-a întâmplat datorita vreunui efort depus de varza. Ci pur si simplu s-a

lasat în voia unei puteri mai înalte care a coborât din cer, și transformarea miraculoasă s-a realizat.

Cât de departe putem înainta în victorie?

Acum să facem un pas înainte în ilustrație și să ne întrebăm: Este posibil ca elementul animal, sau fizic, să devină vreodată spiritual? Din nou, răspunsul evident ar fi: "Categoric nu. Aceasta este o altă sferă, și nu se poate întâmpla în această lume". Dar va spune că acest gen de transformare nu numai că este posibil, ci s-a produs realmente cu toți cei ce l-au acceptat pe Isus ca Domn și Mântuitor.

Dacă ne supunem voința față de puterile mai înalte din cer, putem fi eliberați din sclavia firii. Întreaga ființă este luată în stăpânire de Duhul lui Dumnezeu, iar noi devenim capabili să gândim așa cum gândeste El. Apostolul Pavel declară că noi ajungem partasi ai naturii divine și avem gândul lui Hristos. Iarasi și iarasi, procesul este descris ca predarea voinței, sau renunțarea la propriile noastre cai. "Să nu dați în stăpânirea pacatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiuirii; ci dați-va pe voi însiva lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erati; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca niște unelte ale neprihănirii". Romani 6:13. Pavel descrie mai departe procesul predării ca pe o crucificare literală a naturii firești. El spune: "Am fost rastignit împreună cu Hristos"; și din nou: "În fiecare zi mor". Aceasta supunere constantă a voinței nu este înfaptuită printr-o decizie sau un efort pe care îl putem realiza prin noi însine. El nu va lua niciodată decizia de a-și provoca moartea. Numai Duhul Sfânt poate crea dorința de a scăpa de dominarea firii iubitoare de păcat. Doar El ne poate duce în punctul de a fi dispuși să renunțăm la orice satisfacție a acelei firii corupte și decăzute. Când mintea și voința cooperează cu Duhul Sfânt, actul conștient al credinței trimite la moarte vechiul om al păcatului. Viata se deschide pentru a primi revarsarea plăcută și triumfătoare a unei noi puteri spirituale. Odată detronați din inimă, micii idoli dispar. Nu mai există secrete față de Dumnezeu, nu mai există nimic de ascuns sau de care să ne fie rușine, înfrângerea încetează a fi un mod de viață. Podoabele eului și lumea sunt parasite cu bucurie, pentru a face loc dezvăluirii depline a caracterului lui Hristos.

Deși viața de păcat aduce câteva plăceri superficiale, aceste plăceri nu pot fi comparate cu satisfacția trăită când Îl urmăm pe Isus. El face ca viața creștină să pară întunecată și periculoasă; dar când eul capitulează și este crucificat, calea îngustă se umple de o bucurie inexprimabilă.

Enigma creștinilor nefericiți

De fiecare dată când vedeti un creștin nefericit, priviți la cineva al cărui eu nu a capitulat la picioarele crucii lui Hristos. Acea natură firească a fost lăsată să supraviețuiască înăuntrul ființei; dar într-o loialtate împartită nu poate exista pace. Cei care nu s-au predat, pentru a fi rastigniti împreună cu Hristos, continuă să-și trăiască religia ca și când ar purta o povară. Ei îmi amintesc de o procesiune hindusă la care am asistat de atâtea ori pe drumurile aglomerate ale Indiei. Preoții și devotii se târau, cărând idoli grei pe umerii lor. Din când în când se opreau ca să se odihnească, și era o usurare vizibilă să-și dea jos dumnezeii, pentru a se elibera de povara câteva clipe.

Cu siguranța că Isaia a văzut scene asemănătoare când a descris aceleași lucruri în zilele sale. El scria: "Ei varsă aurul din pungă, ... tocnesc un argintar să facă un dumnezeu, și se închină și îngenunchează înaintea lui. Îl poartă, îl iau pe umăr, îl pun la locul lui; acolo rămâne, și nu se misca din locul lui. Apoi striga la el, dar nu răspunde, nici nu-i scapa din nevoie". Isaia 46:6, 7.

Cu câtă acuratețe descriu aceste cuvinte ceea ce am văzut eu în India. Dumnezeu lor era atât de neajutorat, încât trebuiau să-l care din loc în loc. Ei se încarcau cu povara și depuneau eforturi ca să-l mute în alta parte. Era o povara de care se simteau bine să scape când se opreau să se odihnească.

Cel fel de religie este aceea pe care trebuie să o suporti cu durere și să o porți ca pe o greutate nedorită? Am văzut așa-zisi creștini care trăiesc o experiență asemănătoare. Religia lor pare că nu face altceva pentru ei, decât să-i împovăreze și să-i nemulțumească. Sunt asemenea omului pe care îl durea capul. Nu voia să-și taie capul, dar îl durea să-l păstreze. Acești oameni nu doresc să renunțe la religia lor, dar este dureros să o păstreze.

Această situație neobisnuită are o singură explicație. Dusa la extrem, devine ciudată. Creștinii ar trebui să fie cei mai fericiți oameni din lume. Dacă nu sunt, aceasta se datorează faptului că eul lor nu a fost predat și crucificat.

Să revenim acum la textul din Isaia, unde profetul descria procesiunea de transportare a idolilor din zilele sale. De fapt, cel care vorbește nu este Isaia, ci Domnul Dumnezeu Însuși. În versetul 7, spunea cu privire la idol, "ei îl poartă". Acum, să citim versetul 4 unde Dumnezeu îi declară lui Israel: "până la bătrânețea voastră Eu voi fi Acelasi, până la caruntetele voastre va voi sprijini. V-am purtat, și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mântuiesc".

Carui dumnezeu îi slujiti azi? Ce fel de religie practicați? Nu puteți sluji decât, fie lui Dumnezeu, fie eului. Dacă renunțați fără rezerve la acel eu lăcom, usuratic și ruinat și dacă îl trimiteți la moarte, vă puteți socoti morți față de păcatele pe care le favoriza eul. A te strădui din greu să trăiești o viață de creștin, fără să mori față de eu, înseamnă o nefericire tot atât de mare ca și când te-ai lupta să cari un zeu păgân în spinare. De fapt, când eul nu a fost dat morții pe cruce, el se așază între voi și Mântuitorul, devenind un adevărat dumnezeu. Străduinta continuă de a învinge prin efort omenesc acest eu zeificat, poate istovi complet, chiar și pe cel mai hotărât dintre sfinți.

Ce se întâmplă când credința proclamă victoria asupra diavolului, asupra firii și lumii? Noi suntem eliberați povara, deoarece Dumnezeu făgăduiește să o poarte pentru noi. "Multumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne da biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!" 1Corinteni 15:57. "Și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră". 1 Ioan 5:4. "V-am purtat, și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mântuiesc". Isaia 46:4.

Nu este greu să ne dăm seama că cele mai teribile ispite ale Satanei sunt destinate înălțării eului. El nu poate conduce decât persoanele care continuă să hrănească natura firească. Adesea mi-am imaginat că marele nostru dusman are în computer o listă cu toate plăcerile eului, pe care le scoate în calea neamului omenesc căzut. Fiecare categorie a fost rafinată și adaptată, astfel încât să exploateze slăbiciunile specifice ale slăbiciunilor naturii firești, pe care Satana le identifică

atât de ușor, în fiecare membru al familiei lui Adam. Probabil ca printre cele mai atragătoare subcapitole ale listei lui sunt incluse neprihanirea prin propriile merite, dependentă de sine, auto-descoperirea, satisfacția personală, voința personală, apararea eului, înalțarea de sine.

Deoarece este printul temporar al acestei lumi, diavolul a inspirat o avalanșă lucrări literare care se concentrează asupra iubirii de sine. Sfatuitori de orice fel și culoare ne învătă să ne dezvoltăm simțămîntul valorii personale. Chiar și pastorii tin predici pe tema iubirii semenilor noștri ca pe noi înșine. Sunt acestea niste pervertiri ale avertizării Bibliei de a ne "crucifica eul" și de a "da morții eul"? Cum putem dezvolta valoarea personală și cum putem înalta ceea ce ni s-a spus să trimitem la moarte?

Exista, desigur, un înțeles în virtutea căruia trebuie să ne recunoaștem valoarea în ochii lui Dumnezeu. El ne pretuiește pe fiecare dintre noi considerându-ne, mai valorosi chiar decât propria Lui viață. Dar această înțelegere obiectivă este cu totul diferită de egocentrismul fundamental al neamului omenesc decăzut. Dumnezeu ne poate iubi în ciuda slăbiciunilor noastre genetice și a poftelor noastre cultivate, dar cu cât ne apropiem de Isus, cu atât suntem mai puțin fermecați de ceea ce am putea fi prin intermediul propriilor noastre resurse. De fapt, când începem o viață schimbată prin Duhul Sfânt, încrederea pe care o acordăm eului va fi orientată în totalitate spre Mântuitorul. În descrierea nasterii din nou, apostolul Pavel compară această experiență cu circumcizia spirituală. "Căci cei tăiați împrejur suntem noi, care slujim lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, care ne laudăm în Hristos Isus, și nu ne putem încrederea în lucrurile pămîntesti". Filipeni 3:3.

Așa cum am menționat deja, marele apostol echivala experiența convertirii cu crucificarea eului. Adevărul este că natura egocentrică a fiecărui nou născut, copil și adult îi îndeamnă să-și urmeze propriile lor căi. Această natură trebuie crucificată și, sub domnia unei naturi spirituale noi, sentimentele sunt dedicate Domnului Isus. Eul încetează a mai fi important. Firea nu are puterea de a conduce viața sau de a aduce la îndeplinire propria voință. De acum, cântecul sufletului este "Voia Ta Doamne, făca-se voia Ta". Tu ești Olarul; eu sunt lutul". Dumnezeu ne acordă privilegiul acestei experiențe.